

Матеус Бер

Три капибаре у потрази

Илустровала

Аника Фогт

Превела с немачког

Мирјана В. Поповић

 Laguna

За све који воле Вишесвет̄

Copyright © 2025 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, München

Copyright © овог издања 2026, ЛАГУНА

Прво поглавље

Капибарски

ЖИВОТ ИЗ БАЈКЕ

Све је било савршено, управо онако како и треба да буде. Водени прасићи лежали су сити и задовољни у трави, док им је подневно сунце грејало трбухе. Јутарње шаргарепе су биле таман онолико хрскаве колико треба да буду, остало је довољно лубенице и за ужину, а вода у бари је била фино свежа. Ветар је тихо струјао кроз лишће Великог дрвета. Мирисало је на свежу детелину, пролеће и мравоједов минули рад. Двоношци иза оgrade брисали су зној са сјајних чела, док је ему на другом крају ливаде узалуд покушавао да ухвати бумбара.

„Ммммм.“ Еми се задовољно протезала између Раула и Тристана. „Добра храна, сунце, сопствени базенчић и дремка с пријатељима на ливади. То је прави капибарски живот!“

Тристан заскича с одобравањем. Из благо отворене њушке висила му је бала. Раул снено отвори једно око.

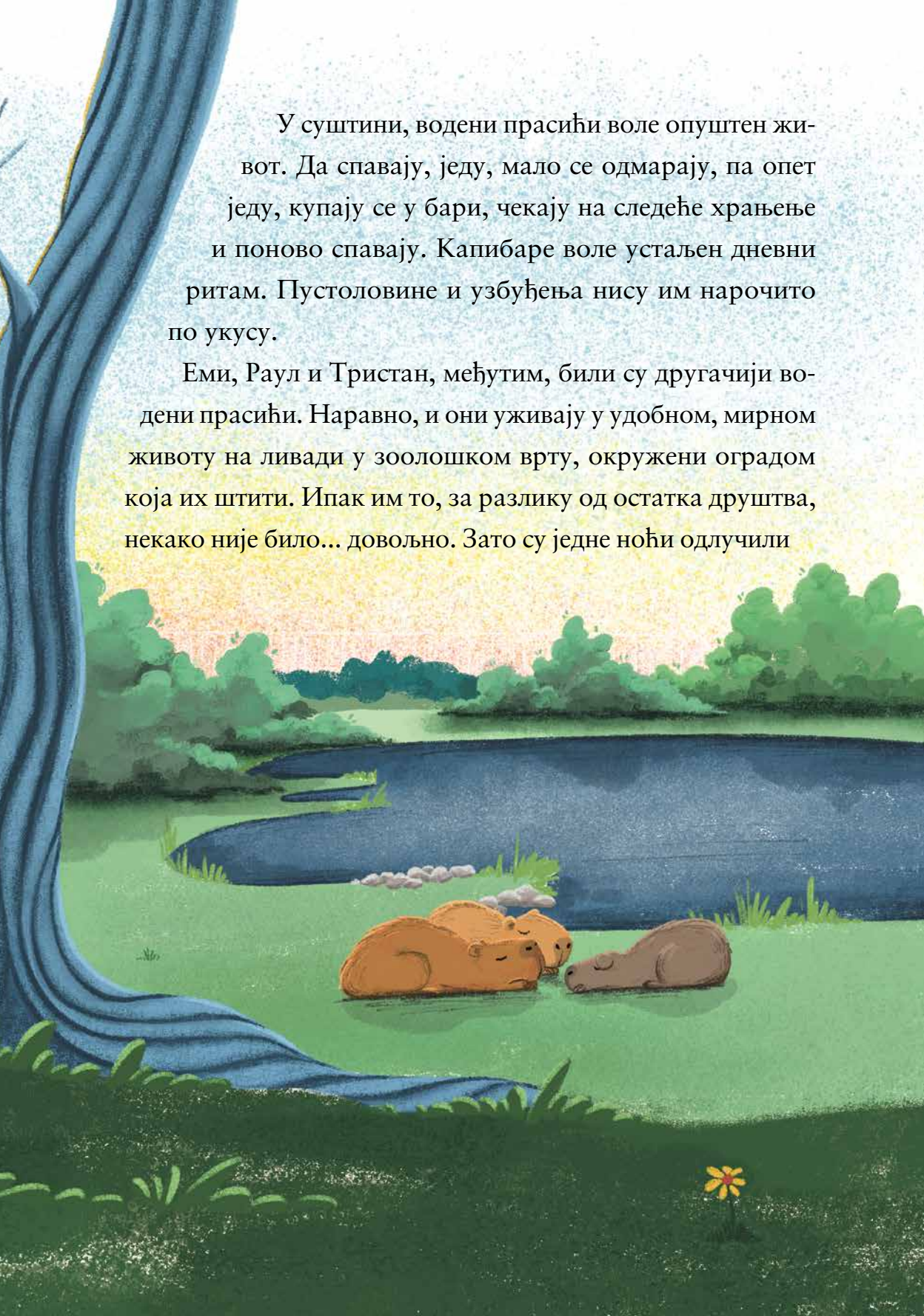
„Како се оно лепо каже, Еми? *Нема веће среће од њрасеће.*“

Еми мрмљајући потврди ту стару капибарску мудрост док се ваљала у сочним влатима траве. Три водена прасета била су задовољна. Имала су удобне лежајеве и добијала обилну и разноврсну храну. У подне су могла да бирају између кришки наранџе и манга, а у последње време за десерт је било чак и свежег броколија. У суштини, нису имала никакав разлог да се жале. Било им је добро, имала су све што им је потребно. Још... *и више.*

У суштини, водени прасићи воле опуштен живот. Да спавају, једу, мало се одмарају, па опет једу, купају се у бари, чекају на следеће храњење и поново спавају. Капибаре воле устаљен дневни ритам. Пустоловине и узбуђења нису им нарочито по укусу.

Еми, Раул и Тристан, међутим, били су другачији водени прасићи. Наравно, и они уживају у удобном, мирном животу на ливади у зоолошком врту, окружени оградом која их штити. Ипак им то, за разлику од остатка друштва, некако није било... довољно. Зато су једне ноћи одлучили

да вирну иза плота. А свет с друге стране – тај Вишесвет који су Еми, Тристан и Раул открили изван ограђеног простора – нудио је свакојаке доживљаје. Понекад чак и више него што би желели.

Еми је села. Остале капибаре одмарале су се у хладу и сањиво жвакале последње остатке доручка. Уверила се да је нико не прислушкује, па шапну: „Јесте ли и ви чули оно синоћ?“

„Хм? А шта?“ Раул безвољно затрепта.

„Оне крике! Допирало је негде оданде.“ Њушком показује ка павиљону мајмуна. „Усред ноћи. Било је стварно језиво. Као да неком живот виси о концу.“

А кад је Раул погледа с неверицом, она додаде:

„И не, нисам сањала! Тад сам баш морала да... хм, идем на једно место. И стварно су били чудни... мислим, ти крици!“

Раул зевну. „Аха, и ти би сад хтела да истражимо ту цику?“

Онда и он седе. „Зар не мислиш да би вечерас ипак требало да останемо на ливади? Полако али сигурно постајемо сумњиви, па ће нас још чувари укебати! А онда збогом Вишесвете!“

Еми је у себи морала да призна да је помало у праву. Ако не буду пазили, њихови ноћни излети убрзо више неће остати непримећени. А онда ће чувари сигурно почети строго да проверавају границе ограђеног простора. И тако би сви начини да изађу напоље постали прошлост.

Ипак, она тајанствена цика пробудила је Емин истраживачки дух. Нешто се ту збива. Звучало је тако... очајнички. Тако бескрајно тужно. Да није можда некое потребна њихова помоћ?

Та одлука је била претешка за њу, па ћушну Тристана.

„Хеј, шта ти мислиш? Хоћемо ли данас опет напоље?“

Тристан се загрцну од плувачке и закашља.

„Хм... ја сам... за?“

„А за шта тачно?“, Еми постаде нестрпљива. „Јеси ли уопште слушао?“

Тристан је збуњено гледао час у Еми, час у Раула.

„Дакле... ја сам за то да добро размислимо. Најбоље је да сачекамо вечеру. Не могу баш добро да размишљаам празног стомака. А пре него што пренаглимо, боље је да преспавамо, зар не?“

Он се окрену на другу страну и настави да хрче. Еми уздахну, али се ипак сложи с њим. Никад није на одмет сачекати и одспавати. Зато опет прилегну и помирљиво климну главом Раулу, који је већ заспао.

„Кррризумрли!“

Водена прасад се тргнуше из сна. Сенка Великог дрвета се издужила, а у њој је спокојно дремао остатак дружине.

„Сви кррриспарили и кррризумрли“, опет загракта неко над њима.

Раулу је требало мало времена да дође себи. Он погледа увис. На грани изнад њих седеле су две тамне прилике и промукло грактале.

„Кррриће крви до коле...“

„Шшшшш, још ћете пробудити остале“, прекиде Раул узбуђено грактање. „Добар дан и вама, Андре и Рене.“

„Крррробар дан?! Ово вам је добар кррраан?!“

Па настави: „А крррони опуштено спавају! Као да се ништа није крррогодило!“

Еми, која их је слушала у полусну, протегну се.

„Хм? Шта је могло да се деси? Овде, на нашој ливади?“

Гаврани љутито слетеше с дрвета у траву поред капибара.

„Не на крррривади! Код фламинга!“

Тристан промрмља више у сну него на јави: „А шта се то тако страшно десило код фламинга?“

„Кррраминзи су нестали! Сви! Крррибидус отперјали!“

Наједном сва три водена прасета скочише на ноге.

„Молим?“, упита Еми. „Како је то могуће?“

И Раул се укључи. „Немогуће! У ограђеном простору ружичастих пламенаца живи најмање двадесет птица. Прексиноћ смо прошли поред њих. Па не могу ваљда сви одједном... нестати.“

Свима је било познато да се живот животиња у зоолошком врту

једном оконча. И међу воденим прасићима каткад се дешавало да се веома старе, времешне капибаре ујутру више не пробуде. Тад би, како су се међусобно тешиле, *после живоїа на овој ливади оїишле на ону небеску*. То је, наравно, веома тужно, али је одувек део живота. Троје пријатеља је то одмах схватило. Чак су и гаврани знали да неће заувек летети тамо-амо, од једног ограђеног простора до другог. Ипак, да преко ноћи нестане цело јато од двадесет птица потпуно је нечувено. И заправо прилично језиво.

Спавање сад више није долазило у обзир. Еми, Тристан и Раул никад нису лично разговарали с фламинзима, али су тачно знали где живе. Боље речено, где су живели. Ограђени простор пламенаца велик је и простран, окружен високом оградом. У њему је и један стварно згодан базен. Водени прасићи су чак размишљали да се приликом неког следећег излета окупају у њему, јер вода изгледа веома примамљиво. А сад су фламинзи једноставно нестали? Шта ли се само догодило?

Вест о нестанку птица муњевито се проширила међу становницима зоолошког врта. Паун је испричао емуу, ему је изглебетао мравоједу, а мравојед пренео тапиру. И убрзо су сви сазнали.

Ипак, што се дуже прича преносила од кавеза до кавеза, то је као у игри глувих телефона постајала замршенија и невероватнија. Свака животиња која је говорила о несталим

пламенцима помало је улепшавала причу и додавала појединости од којих су се дизали и крзно и перје и длаке на глави. До вечери је тапир био уверен да је лично, пред само свитање, чуо језив смех. А пауну изненада сину да је угледао сенку која личи на разбарушени жбун како промиче. Чак су и капибаре на ливади, чим су се пробудиле, знале понешто да испричају о зубима оштрим као бритве, ужагреним очима и крвавоцрвеном крзну.

Три водена прасета цело су поподне слушала те приче, нагађања и гласине, а заправо нико није знао шта се догодило. Еми се исцрпљено стровалила у бару крај Тристана и Раула.

„Уф, каква пометња! Црвено крзно! Очњаци! Откуд сви то знају?! Нико није био присутан!“

„Тачно! Јер НЕМА ПРЕЖИВЕЛИХ!“ Тристан је разрогачен од страха зурио у њих.

Раул, који се управо брчкао иза њега, зарони, заплива испод њега и појави се тик уз Тристанову њушку на површини воде.

„Бу!“

„Ааааа!“ Тристан потону од страха. „Јеси ли ти нормалан?!“, љутнуо се кад је изронио. „Помислио сам да си... провалник!“

Раул се накези. „Који провалник?“

„Па онај који има фламинге на души!“

„Стварно мислиш да је неко ушао у зоолошки врт, пришуњао се пламенцима и средио их...?“, упитала је Еми. „Ко би, забога, тако нешто урадио?“

Тристан је нервозно стрицао ушима. „Немам појма, откуд знам? Нека ооогромна звер? Пеликан, на пример? Они имају баш дугачке кљунове! Или је јагуар побегао? Сигурно је сад бацио око на *нас*! О, о, о! Зар не би било боље да се сакријемо? За сваки случај?!“

Тристан се већ спремао да искочи из баре и пронађе пригодно скровиште, али га је Раул смиривао.

„Ма пеликани једу рибу. Они се не хране месом, поготово не птичјим! А да је јагуар побегао, већ бисмо чули за то. Сигурно није он. Уосталом“, прсну водом Тристана по њушци, „ми чак и не знамо да ли фламинзи стварно... амм... нису живи. Јеси ли помислио да су можда код ветеринарке? Можда имају температуру! Или буве?“

Тристан прогута кнедлу, али остаде у плиткој води. Еми стаде поред њега. Размишљала је.

„Болесни? Свих двадесет одједном? То стварно не могу да замислим... Мада, у праву си, Рауле. То што је ограђени простор празан не значи да су сви...“

Еми дубоко удахну. Двадесет птица није могло тек тако да пропадне у земљу. Нешто ту није у реду. Накривила је